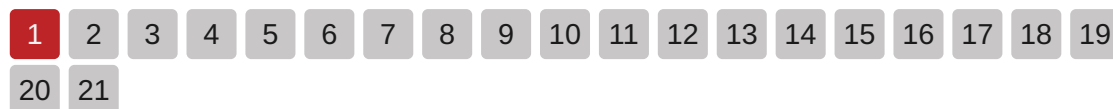

JÁNOS

FEJEZET 1

Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge.

² Ez kezdetben az Istennél vala.

³ Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett.

⁴ Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága;

⁵ Ez a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt.

⁶ Vala egy Istentől küldött ember, kinek neve János.

⁷ Ez jött tanúbizonyságul, hogy bizonyóságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen ő általa.

⁸ Nem ő vala a világosság, hanem jött, hogy bizonyóságot tegyen a világosságról.

⁹ Az igazi világosság eljött volt már a világba, a mely megvilágosít minden embert.

¹⁰ A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt.

¹¹ Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadják be őt.

¹² Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek;

¹³ A ki nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.

¹⁴ És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.

¹⁵ János bizonyóságot tett ő róla, és kiáltott, mondván: Ez vala, a kiről mondám: A ki utánam jő, előttem lett, mert előbb volt nálamnál.

¹⁶ És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.

¹⁷ Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.

¹⁸ Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, a ki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt.

¹⁹ És ez a János bizonyágtétele, a mikor a zsidók papokat és Lévitákat küldöttek Jeruzsálemből, hogy megkérdézzék őt: Kicsoda vagy te?

²⁰ És megvallá és nem tagadá; és megvallá, hogy: Nem én vagyok a Krisztus.

²¹ És kérdezék őt: Kicsoda tehát? Illés vagy-e te? És monda: Nem vagyok. A próféta vagy-e te? És ő felele: Nem.

²² Mondának azért néki: Kicsoda vagy? Hogy megfelelhessünk azoknak, a kik minket

elküldöttek: Mit mondasz magad felől?

23 Monda: Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját, a mint megmondotta Ésaías próféta.

24 És a küldöttek a farizeusok közül valók voltak:

25 És megkérdeék őt és mondának néki: Miért keresztelsz tehát, ha te nem vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta?

26 Felele nékik János, mondván: Én vízzel keresztelek; de köztetek van, a kit ti nem ismertek.

27 Ő az, a ki utánam jő, a ki előttem lett, a kinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíjját megoldjam.

28 Ezek Béthabarában lettek, a Jordánon túl, a hol János keresztel vala.

29 Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és monda: Ímé az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ bűneit!

30 Ez az, a kiről én ezt mondám: Én utánam jön egy férfiú, a ki előttem lett, mert előbb volt nálamnál.

31 És én nem ismertem őt; de hogy megjelentessék Izráelnek, azért jöttem én, a ki vízzel keresztelek.

32 És bizonysgot tőn János, mondván: Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék ő rajta.

33 És én nem ismertem őt; de a ki elkülde engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: A kire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, a ki keresztel Szent Lélekkel.

34 És én láttam, és bizonysgot tettem, hogy ez az Isten Fia.

35 Másnap ismét ott állt vala János és kettő az ő tanítványai közül;

36 És ránézvén Jézusra, a mint ott jár vala, monda: Ímé az Isten Báránya!

37 És hallá őt a két tanítvány, a mint szól vala, és követék Jézust.

38 Jézus pedig hátrafordulván és látván, hogy követik azok, monda nékik:

39 Mit kerestek? Azok pedig mondának néki: Rabbi, (a mi megmagyarázva azt teszi: Mester) hol lakol?

40 Monda nékik: Jőjjetek és lássátok meg. Elmenének és megláták, hol lakik; és nála maradának azon a napon: vala pedig körülbelül tíz óra.

41 A kettő közül, a kik Jánostól ezt hallották és őt követték vala, András volt az egyik, a Simon Péter testvére.

42 Találkozáék ez először a maga testvérével, Simonnal, és monda néki: Megtaláltuk a Messiást (a mi megmagyarázva azt teszi: Krisztus);

43 És vezeté őt Jézushoz. Jézus pedig reá tekintvén, monda: Te Simon vagy, a Jóna fia; te Kéfásnak fogsz hivatni (a mi megmagyarázva: Kőszikla).

44 A következő napon Galileába akart menni Jézus; és találkozáék Fileppel, és monda néki: Kövess engem!

45 Filep pedig Bethsaidából, az András és Péter városából való volt.

46 Találkozáék Filep Nátánaellel, és monda néki: A ki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát.

47 És monda néki Nátánael: Názáretből támadhat-e valami jó? Monda néki Filep: Jer és lásd meg!

48 Látá Jézus Nátánaelt ő hozzá menni, és monda ő felőle: Ímé egy igazán Izráelita, a kiben hamisság nincsen.

- ⁴⁹ Monda néki Nátánael: Honnan ismersz engem? Felele Jézus és monda néki: Mielőtt hitt téged Filep, láttalak téged, a mint a fügefa alatt voltál.
- ⁵⁰ Felele Nátánael és monda néki: Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya!
- ⁵¹ Felele Jézus és monda néki: Hogy azt mondám néked: láttalak a fügefa alatt, hiszel? Nagybbrakat látsz majd ezeknél. (1:52) És monda néki: Bizony, bizony mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, a mint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.

FEJEZET 2

- É**s harmadnapon menyegző lőn a galileai Kánában; és ott volt Jézus anyja;
- ² És Jézus is meghivaték az ő tanítványaival együtt a menyegzőbe.
- ³ És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk.
- ⁴ Monda néki Jézus: Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óráim.
- ⁵ Mond az ő anyja a szolgálóknak: Valamit mond néktek, megtegyétek.
- ⁶ Vala pedig ott hat köveder elhelyezve a zsidók tisztálkodási módja szerint, melyek közül egybe-egybe két-három métréta fér vala.
- ⁷ Monda nekik Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtölték azokat szíinig.
- ⁸ És monda nekik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. És vittek.
- ⁹ A mint pedig megízlelé a násznagy a borra lett vizet, és nem tudja vala, honnét van, (de a szolgálak tudták, a kik a vizet merítik vala), szólítá a násznagy a vőlegényt,
- ¹⁰ És monda néki: Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad.
- ¹¹ Ezt az első jelt a galileai Kánában tévé Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai.
- ¹² Azután leméne Kapernaumba, ő és az ő anyja és a testvérei és tanítványai; és ott maradának néhány napig,
- ¹³ Mert közel vala a zsidók husvétja, és felméne Jézus Jeruzsálembe.
- ¹⁴ És ott találá a templomban az ökrök, juhok és galambok árúsait és a pénzváltókat, a mint ülnek vala:
- ¹⁵ És kötélből ostort csinálván, kiűzé mindnyájokat a templomból, az ökröket is a juhokat is; és a pénzváltók pénzét kitölté, az asztalokat pedig feldönté;
- ¹⁶ És a galambárúsoknak monda: Hordjátok el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyámnak házát kalmárság házává.
- ¹⁷ Megemlékezének pedig az ő tanítványai, hogy meg van írva: A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem.
- ¹⁸ Felelének azért a zsidók és mondának néki: Micsoda jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed?
- ¹⁹ Felele Jézus és monda nekik: Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.
- ²⁰ Mondának azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt megépíted azt?
- ²¹ Ő pedig az ő testének templomáról szól vala.
- ²² Mikor azért feltámadt a halálból, megemlékezének az ő tanítványai, hogy ezt mondta;

és hívének az írásnak, és a beszédnek, a melyet Jézus mondott vala.

²³ A mint pedig Jeruzsálemben vala husvétkor az ünnepen, sokan hívének az ő nevében, látván az ő jeleit, a melyeket cselekszik vala.

²⁴ Maga azonban Jézus nem bízta vala magát reájok, a miatt, hogy ő ismeré mindnyájokat.

²⁵ És mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bizonytságot tegyen az emberről; mert magától is tudta, mi volt az emberben.

FEJEZET 3

Vala pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere:

² Ez jöve Jézushoz éjjel, és monda néki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul; mert senki sem teheti e jeleket, a melyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele.

³ Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.

⁴ Mondta néki Nikodémus: Mimódon születhetik az ember, ha vén? Vajjon bemehet-e az ő anyjának méhébe másodszor, és születhetik-e?

⁵ Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.

⁶ A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az.

⁷ Ne csodáld, hogy azt mondtam néked: Szükség néktek újonnan születnetek.

⁸ A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy: így van mindenki, a ki Lélektől született.

⁹ Felele Nikodémus és monda néki: Mimódon lehetnek ezek?

¹⁰ Felele Jézus és monda néki: Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket?

¹¹ Bizony, bizony mondom néked, a mit tudunk, azt mondjuk, és a mit látunk, arról teszünk bizonytságot; és a mi bizonyágtételünket el nem fogadjátok.

¹² Ha a földiekről szóltam néktek és nem hisztek, mimódon hisztek, ha a mennyiekről szólok néktek?

¹³ És senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, a ki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, a ki a mennyben van.

¹⁴ És a miképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie.

¹⁵ Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

¹⁶ Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

¹⁷ Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.

¹⁸ A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

¹⁹ Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának.

²⁰ Mert minden, a ki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedeteit fel ne fedessenek;

²¹ A ki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.

- ²² Ezután elméne Jézus az ő tanítványaival a Júdea földére; és ott időzék velök, és keresztele.
- ²³ János pedig szintén kereszttel vala Énonban, Sálemhez közel, mert ott sok volt a víz. És oda járulának és megkeresztelkedének.
- ²⁴ Mert János még nem vetteték a tömlöczbe.
- ²⁵ Vetekedés támadá azért a János tanítványai és a judeaiak között a mosakodás felől.
- ²⁶ És menének Jánoshoz és mondának néki: Mester! A ki veled vala a Jordánon túl, a kiről te bizonysgot tettél, ímé az kereszttel, és hozzá megy mindenki.
- ²⁷ Felele János és monda: Az ember semmit sem vehet, hanem ha a mennyből adatott néki.
- ²⁸ Ti magatok vagytok a bizonyságaim, hogy megmondtam: Nem vagyok én a Krisztus, hanem hogy ő előtte küldtettem el.
- ²⁹ A kinek jegyese van, vőlegény az; a vőlegény barátja pedig, a ki ott áll és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömem immár betelt.
- ³⁰ Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom.
- ³¹ A ki felülről jött, feljebb való mindenkinél. A ki a földről való, földi az és földieket szól; a ki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél.
- ³² És arról tesz bizonysgot, a mit látott és hallott; és az ő bizonysgtételét senki sem fogadja be.
- ³³ A ki az ő bizonysgtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz.
- ³⁴ Mert a kit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja; mivelhogy az Isten nem mérték szerint adja a Lelket.
- ³⁵ Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent.
- ³⁶ A ki hisz a Fiúban, örök élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.

FEJEZET 4

Amint azért megtudta az Úr, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és kereszttel, mint János,

- ² (Jóllehet Jézus maga nem keresztelt, hanem a tanítványai,)
- ³ Elhagyá Júdeát és elméne ismét Galileába.
- ⁴ Samárián kell vala pedig általmennie.
- ⁵ Megy vala azért Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek szomszédjába, a melyet Jákób adott vala az ő fiának, Józsefnek.
- ⁶ Ott vala pedig a Jákób forrása. Jézus azért, az utazástól elfáradva, azonmód leült a forráshoz. Mintegy hat óra vala.
- ⁷ Jöve egy samáriabeli asszony vizet meríteni; monda néki Jézus: Adj innom!
- ⁸ Az ő tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek.
- ⁹ Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, a ki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal.
- ¹⁰ Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, a ki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet.
- ¹¹ Monda néki az asszony: Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet?

- ¹² Avagy nagyobb vagy-e te a mi atyánknál, Jákóbnál, a ki nekünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószága is?
- ¹³ Felele Jézus és monda néki: Mindaz, a ki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik:
- ¹⁴ Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.
- ¹⁵ Monda néki az asszony: Uram, add nekem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam, és ne jöjjenek ide meríteni!
- ¹⁶ Monda néki Jézus: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide!
- ¹⁷ Felele az asszony és monda: Nincs férjem. Monda néki Jézus: Jól mondád, hogy: Nincs férjem;
- ¹⁸ Mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad.
- ¹⁹ Monda néki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy.
- ²⁰ A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, a hol imádkozni kell.
- ²¹ Monda néki Jézus: Asszony, hidd el nekem, hogy eljő az óra, a mikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát.
- ²² Ti azt imádjátok, a mit nem ismertek; mi azt imádjuk, amit ismerünk: mert az idvesség a zsidók közül támadt.
- ²³ De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóiul.
- ²⁴ Az Isten lélek: és a kik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.
- ²⁵ Monda néki az asszony: Tudom, hogy Messiás jő (a ki Krisztusnak mondatik); mikor az eljő, megjelent nekünk mindent.
- ²⁶ Monda néki Jézus: Én vagyok az, a ki veled beszélek.
- ²⁷ Eközben megjövénnek az ő tanítványai; és csodálkoznak, hogy asszonnyal beszélt; mindazáltal egyik sem mondá: Mit keresel? vagy: Mit beszélsz vele?
- ²⁸ Ott hagyá azért az asszony a vedrét, és elméne a városba, és monda az embereknek:
- ²⁹ Jertek, lássatok egy embert, a ki megmonda nekem mindent, a mit cselekedtem. Nem ez-e a Krisztus?
- ³⁰ Kimenének azért a városból, és hozzá menének.
- ³¹ Aközben pedig kérék őt a tanítványok, mondván: Mester, egyél!
- ³² Ő pedig monda nekik: Van nekem eledelem, a mit egyem, a mit ti nem tudtok.
- ³³ Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-e néki valaki enni?
- ³⁴ Monda nekik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, a ki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.
- ³⁵ Ti nem azt mondjátok-e, hogy még négy hónap és eljő az aratás? Ímé, mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.
- ³⁶ És a ki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen.
- ³⁷ Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató.
- ³⁸ Én annak az aratására küldtelek titeket, a mit nem ti munkáltatok; mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok.
- ³⁹ Abból a városból pedig sokan hívének benne a Samaritanusok közül annak az

asszonynak beszédéért, a ki bizonytságot tett vala, hogy: Mindent megmondott nékem, a mit cselekedtem.

⁴⁰ A mint azért oda mentek hozzá a Samaritánusok, kérék őt, hogy maradjon náluk; és ott marada két napig.

⁴¹ És sokkal többen hívének a maga beszédéért,

⁴² És azt mondják vala az asszonynak, hogy: Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynyal ez a világ idvezítője, a Krisztus.

⁴³ Két nap mulva pedig kiméne onnét, és elméne Galileába.

⁴⁴ Mert Jézus maga tett bizonytságot arról, hogy a prófétának nincs tisztessége a maga hazájában.

⁴⁵ Mikor azért beméne Galileába, befogadták őt a Galileabeliek, mivelhogy látták vala mindazt, a mit Jeruzsálemben cselekedett az ünnepen; mert űk is elmentek vala az ünnepre.

⁴⁶ Ismét a galileai Kánába méne azért Jézus, a hol a vizet borrá változtatta. És volt Kapernaumban egy királyi ember, a kinek a fia beteg vala.

⁴⁷ Mikor ez meghallá, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, hozzá méne és kéré őt, hogy menjen el és gyógyítsa meg az ő fiát; mert halálán vala.

⁴⁸ Monda azért néki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.

⁴⁹ Monda néki a királyi ember: Uram, jőjj, mielőtt a gyermekem meghal.

⁵⁰ Monda néki Jézus: Menj el, a te fiad él. És hitt az ember a szónak, a mit Jézus mondott néki, és elment.

⁵¹ A mint pedig már megy vala, elébe jövének az ő szolgálí, és hírt hozának néki, mondván, hogy: A te fiad él.

⁵² Megtudakozá azért tőlük az órát, a melyben megkönnyebbedett vala; és mondának néki: Tegnap hét órakor hagyta el őt a láz;

⁵³ Megérté azért az atya, hogy abban az órában, amelyben azt mondá néki a Jézus, hogy: a te fiad él. És hitt ő, és az ő egész háza népe.

⁵⁴ Ezt ismét második jel gyanánt tevé Jézus, mikor Júdeából Galileába ment.

FEJEZET 5

Ezek után ünnepők vala a zsidóknak, és felméne Jézus Jeruzsálembé.

² Van pedig Jeruzsálemben a Juhkapunál egy tó, a melyet héberül Bethesdának neveznek. űt tornácza van.

³ Ezekben feküvék a betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását.

⁴ Mert időnként angyal szálla a tóra, és felzavará a vizet: a ki tehát először lépett bele a víz felzavarása után, meggyógyult, akárminémű betegségben volt.

⁵ Vala pedig ott egy ember, a ki harmincnolcz esztendőt töltött betegségében.

⁶ Ezt a mint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van; monda néki: Akarsz-é meggyógyulni?

⁷ Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy a mikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én oda érek, más lép be előttem.

⁸ Monda néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!

⁹ És azonnal meggyógyula az ember, és felvevé nyoszolyáját, és jár vala. Aznap pedig szombat vala.

- 10** Mondának azért a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad néked a nyoszolyádat hordanod!
- 11** Felele nékik: A ki meggyógyított engem, azt mondá nékem: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj.
- 12** Megkérdék azért őt: Ki az az ember, a ki mondá néked: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj?
- 13** A meggyógyult pedig nem tudja vala, hogy ki az; mert Jézus félre vonult, sokaság lévén azon a helyen.
- 14** Ezek után találkozék vele Jézus a templomban, és monda néki: Ímé meggyógyultál; többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod!
- 15** Elméne az az ember, és hírül adá a zsidóknak, hogy Jézus az, a ki őt meggyógyította.
- 16** És e miatt üldözőbe vevék a zsidók Jézust, és meg akarták őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton.
- 17** Jézus pedig felele nékik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.
- 18** E miatt aztán még inkább meg akarák őt ölni a zsidók, mivel nem csak a szombatot rontotta meg, hanem az Istent is saját Atyjának mondotta, egyenlővé tévén magát az Istennel.
- 19** Felele azért Jézus, és monda nékik: Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert a miket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképen a Fiú is cselekszi.
- 20** Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat néki, a miket ő maga cselekszik; és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd néki, hogy ti csodálkozzatok.
- 21** Mert a mint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is a kiket akar, megeleveníti.
- 22** Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta;
- 23** Hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. A ki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, a ki elküldte őt.
- 24** Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.
- 25** Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és a kik hallják, élnek.
- 26** Mert a miként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában:
- 27** És hatalmat ada néki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia.
- 28** Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, a melyben mindazok, a kik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát,
- 29** És kijönek; a kik a jót cselekedték, az élet feltámadására; a kik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.
- 30** Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét.
- 31** Ha én teszek bizonytságot magamról, az én bizonyágtételelem nem igaz.
- 32** Más az, a ki bizonytságot tesz rólam; és tudom, hogy igaz az a bizonyágtétel, a melylyel bizonytságot tesz rólam.
- 33** Ti elküldtetek Jánoshoz, és bizonytságot tett az igazságról.

- ³⁴ De én nem embertől nyerem a bizonyágtételt; hanem ezeket azért mondom, hogy ti megtartassatok.
- ³⁵ Ő az égő és fénylő szövétnek vala, ti pedig csak egy ideig akartatok örvendezni az ő világosságában.
- ³⁶ De nékem nagyobb bizonyágom van a Jánosénál: mert azok a dolgok, a melyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, a melyeket én cselekszem, tesznek bizonyágot rólam, hogy az Atya küldött engem.
- ³⁷ A ki elküldött engem, maga az Atya is bizonyágot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok.
- ³⁸ Az ő ígéje sincs maradandóan bennetek: mert a kit ő elküldött, ti annak nem hisztek.
- ³⁹ Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, a melyek bizonyágot tesznek rólam;
- ⁴⁰ És nem akartok hozzám jöni, hogy életetek legyen!
- ⁴¹ Dicsőséget emberektől nem nyerek.
- ⁴² De ismerlek benneteket, hogy az Istennek szeretete nincs bennetek:
- ⁴³ Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más jőne a maga nevében, azt befogadnátok.
- ⁴⁴ Mimódon hihettek ti, a kik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, a mely az egy Istentől van, nem keresitek?
- ⁴⁵ Ne állítsátok, hogy én vádollar majd benneteket az Atyánál; van a ki vádol titeket, Mózes, a kiben ti reménykedtetek.
- ⁴⁶ Mert ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek; mert én rólam írt ő.
- ⁴⁷ Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, mimódon hisztek az én beszédeimnek?

FEJEZET 6

Ezek után elméne Jézus a galileai tengeren, a Tiberiáson túl.

- ² És nagy sokaság követé őt, mivelhogy látják vala az ő csodatételeit, a melyeket cselekszik vala a betegeken.
- ³ Felméne pedig Jézus a hegyre, és leüle ott a tanítványaival.
- ⁴ Közel vala pedig husvét, a zsidók ünnepe.
- ⁵ Mikor azért felemelé Jézus a szemeit, és látá, hogy nagy sokaság jő hozzá, monda Filepnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek?
- ⁶ Ezt pedig azért mondá, hogy próbára tegye őt; mert ő maga tudta, mit akar vala cselekedni.
- ⁷ Felele néki Filep: Kétszáz dénár árú kenyér nem elég ezeknek, hogy mindenikök kapjon valami keveset.
- ⁸ Monda néki egy az ő tanítványai közül, András, a Simon Péter testvére:
- ⁹ Van itt egy gyermek, a kinek van öt árpa kenyere és két hala; de mi az ennyinek?
- ¹⁰ Jézus pedig monda: Ültessétek le az embereket. Nagy fű vala pedig azon a helyen. Leülének azért a férfiak, számszerint mintegy ötezeren.
- ¹¹ Jézus pedig vevé a kenyereket, és hálát adván, adta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a leülteknek; hasonlóképen a halakból is, a mennyit akarnak vala.
- ¹² A mint pedig betelének, monda az ő tanítványainak: Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen.

- 13 Összeszedék azért, és megtöltének tizenkét kosarat az öt árpa kenyérből való darabokkal, a melyek megmaradtak vala az evők után.
- 14 Az emberek azért látva a jelt, a melyet Jézus tőn, mondának: Bizonyval ez ama próféta, a ki eljövendő vala a világra.
- 15 Jézus azért, a mint észrevehé, hogy jöni akarnak és őt elragadni, hogy királylyá tegyék, ismét elvonula egymaga a hegyre.
- 16 Mikor pedig estveledék, lemenének az ő tanítványai a tengerhez,
- 17 És beszállva a hajóba, mennek vala a tengeren túl Kapernaumba. És már sötétség volt, és még nem ment vala hozzájuk Jézus.
- 18 És a tenger a nagy szél fúvása miatt háborog vala.
- 19 Mikor azért huszonöt, vagy harmincz futamatnyira bevezének, megláták Jézust, a mint jár vala a tengeren és a hajóhoz közeledik vala: és megrémülének.
- 20 Ő pedig monda nékik: Én vagyok, ne féljete!
- 21 Be akarák azért őt venni a hajóba: és a hajó azonnal ama földnél vala, a melyre menének.
- 22 Másnap a sokaság, a mely a tengeren túl állott vala, látva, hogy nem vala ott más hajó, csak az az egy, a melybe a Jézus tanítványai szállottak, és hogy Jézus nem ment be az ő tanítványaival a hajóba, hanem csak az ő tanítványai mentek el,
- 23 De jöttek más hajók Tiberiásból közel ahhoz a helyhez, a hol a kenyeret ették, miután hálákat adott az Úr:
- 24 Mikor azért látta a sokaság, hogy sem Jézus, sem a tanítványai nincsenek ott, beszállának ők is a hajókba, és elmenének Kapernaumba, keresvén Jézust.
- 25 És megtalálván őt a tengeren túl, mondának néki: Mester, mikor jöttél ide?
- 26 Felele nékik Jézus és monda: Bizony, bizony mondom néktek: nem azért kerestek engem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek ama kenyerekből, és jóllaktatok.
- 27 Munkálkodjatok ne az eledelért, a mely elvész, hanem az eledelért, a mely megmarad az örök életre, a melyet az embernek Fia ad majd néktek; mert őt az Atya pecsételte el, az Isten.
- 28 Mondának azért néki: Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?
- 29 Felele Jázus és monda nékik: Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, a kit ő küldött.
- 30 Mondának azért néki: Micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy lássuk és higgyünk néked? Mit művelsz?
- 31 A mi atyáink a mannát ették a pusztában; a mint meg van írva: Mennyei kenyeret adott vala enniök.
- 32 Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: nem Mózes adta néktek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd néktek az igazi mennyei kenyeret.
- 33 Mert az az Istennek kenye, a mely mennyből száll alá, és életet ad a világnak.
- 34 Mondának azért néki: Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret!
- 35 Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az életnek ama kenye; a ki hozzám jő, semmiképen meg nem éhez, és a ki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.
- 36 De mondám néktek, hogy noha láttatok is engem, még sem hisztek.
- 37 Minden, a mit nékem ad az Atya, én hozzám jő; és azt, a ki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem.
- 38 Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem.
- 39 Az pedig az Atyának akarata, a ki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból

semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon.

⁴⁰ Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt az utolsó napon.

⁴¹ Zúgolódának azért a zsidók ő ellene, hogy azt mondá: Én vagyok az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá.

⁴² És mondának: Nem ez-é Jézus, a József fia, a kinek mi ismerjük atyját és anyját? mimódon mondja hát ez, hogy: A mennyből szállottam alá?

⁴³ Felele azért Jézus és monda nékik: Ne zúgolódjatok egymás között!

⁴⁴ Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon.

⁴⁵ Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyától hallott, és tanult, én hozzám jő.

⁴⁶ Nem hogy az Atyát valaki látta, csak az, a ki Istentől van, az látta az Atyát.

⁴⁷ Bizony, bizony mondom néktek: A ki én bennem hisz, örök élete van annak.

⁴⁸ Én vagyok az életnek kenyere.

⁴⁹ A ti atyáitok a mannát ették a pusztában, és meghaltak.

⁵⁰ Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá, hogy kiki egyék belőle és meg ne haljon.

⁵¹ Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért.

⁵² Tusakodának azért a zsidók egymás között, mondván: Mimódon adhatja ez nekünk a testét, hogy azt együk?

⁵³ Mondá azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszszátok az ő véré, nincs élet bennetek.

⁵⁴ A ki eszi az én testemet és iszsa az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

⁵⁵ Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital.

⁵⁶ A ki eszi az én testemet és iszsa az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban.

⁵⁷ A miként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, a ki engem eszik, él én általam.

⁵⁸ Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá; nem úgy, a mint a ti atyáitok evék a mannát és meghalának: a ki ezt a kenyeret eszi, él örökké.

⁵⁹ Ezeket mondá a zsinagógában, a mikor tanít vala Kapernaumban.

⁶⁰ Sokan azért, a kik hallák ezeket az ő tanítványai közül, mondának: Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?

⁶¹ Tudván pedig Jézus ő magában, hogy e miatt zúgolódnak az ő tanítványai, monda nékik: Titeket ez megbotráncoztat?

⁶² Hát ha meglátjátok az embernek Fiát felszállani oda, a hol elébb vala?!

⁶³ A lélek az, a mi megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, a melyeket én szólok néktek, lélek és élet.

⁶⁴ De vannak némelyek közöttetek, a kik nem hisznek. Mert eleitől fogva tudta Jézus, kik azok, a kik nem hisznek, és ki az, a ki elárulja őt.

⁶⁵ És monda: Azért mondtam néktek, hogy senki sem jöhet én hozzám, hanemha az én Atyámtól van megadva néki.

⁶⁶ Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé ő

vele.

67 Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajjon ti is el akartok-e menni?

68 Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad.

69 És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.

70 Felele nekik Jézus: Nem én választottalak-e ki titeket, a tizenkettőt? és egy közületek ördög.

71 Érette pedig Júdás Iskáriótest, Simon fiát, mert ez akarta őt elárulni, noha egy volt a tizenkettő közül.

FEJEZET 7

És ezek után Galileában jár vala Jézus; mert nem akar vala Júdeában járni, mivelhogy azon igyekezének a Júdeabeliek, hogy őt megöljék.

2 Közel vala pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep.

3 Mondának azért néki az ő atyjafiai: Menj el innen, és térj Júdeába, hogy a te tanítványaid is lássák a te dolgaidat, a melyeket cselekszel.

4 Mert senki sem cselekszik titkon semmit, a ki maga ismeretessé akar lenni. Ha ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a világnak.

5 Mert az ő atyjafiai sem hívének benne.

6 Monda azért nekik Jézus: Az én időm még nincs itt; a ti időtök pedig mindig készen van.

7 Titeket nem gyűlölhet a világ, de engem gyűöl; mert én bizonyosságot teszek felőle, hogy az ő cselekedetei gonoszak.

8 Ti menjetek fel erre az ünnepre: én még nem megyek fel erre az ünnepre; mert az én időm még nem tölt be.

9 Ezeket mondván pedig nekik, marada Galileában.

10 A mint pedig felmenének az ő atyjafiai, akkor ő is felméne az ünnepre, nem nyilvánosan, hanem mintegy titkon.

11 A zsidók azért keresik vala őt az ünnepen, és mondának: Hol van ő?

12 És a sokaságban nagy zúgás vala ő miatta. Némelyek azt mondják vala, hogy jó ember; mások pedig azt mondják vala: Nem, hanem a népnek hitetője.

13 Mindamellettsenki sem beszélt vala nyiltan ő felőle a zsidóktól való félelem miatt.

14 Már-már az ünnep közepén azonban felméne Jézus a templomba, és tanít vala.

15 És csodálkoznak a zsidók, mondván: Míódon tudja ez az írásokat, holott nem tanulta?!

16 Felele nekik Jézus és monda: Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, a ki küldött engem.

17 Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok?

18 A ki magától szól, a maga dicsőségét keresi; a ki pedig annak dicsőségét keresi, a ki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság.

19 Nem Mózes adta-e néktek a törvényt? és senki sem teljesíti közületek a törvényt. Miért akartok engem megölni?

20 Felele a sokaság és monda: Ördög van benned. Ki akar téged megölni?

21 Felele Jézus és monda nekik: Egy dolgot cselekvém, és mindnyájan csodáljátok.

22 Azért Mózes adta néktek a körülmetélkedést (nem mintha Mózesből való volna, hanem

az atyáktól): és szombaton körülmetéletek az embert.

23 Ha körülmetélhető az ember szombaton, hogy a Mózes törvénye meg ne romoljon; én rám haragusztok-é, hogy egy embert egészen meggyógyítottam szombaton?

24 Ne ítéljeteK a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljeteK!

25 Mondának azért némelyek a jeruzsálemiek közül: Nem ez-é az, a kit meg akarnak ölni?

26 És ímé nyíltan szól, és semmit sem szólnak néki. Talán bizony megismerték a főemberek, hogy bizony ez a Krisztus?

27 De jól tudjuk, honnan való ez; mikor pedig eljő a Krisztus, senki sem tudja, honnan való.

28 Kiálta azért Jézus a templomban, tanítván és mondván: Mind engem ismertek, mind a azt tudjátok, honnan való vagyok; és én magamtól nem jöttem, de igaz az, a ki engem elküldött, a kit ti nem ismertek.

29 Én azonban ismerem őt, mert ő tőle vagyok, és ő küldött engem.

30 Akarják vala azért őt megfogni; de senki sem veté reá a kezét, mert nem jött még el az ő órája.

31 A sokaság közül pedig sokan hívének ő benne; és azt mondják vala, hogy: A Krisztus mikor eljő, tehet-é majd több csodát azoknál, a melyeket ez tett?

32 Meghallák a farizeusok, a mint a sokaság ezeket suttogja vala felőle; és szolgálakat küldének a farizeusok és a főpapok, hogy fogják meg őt.

33 Monda azért nékik Jézus: Egy kevés ideig még veletek vagyok, és majd ahhoz megyek, a ki elküldött engem.

34 Kerestek majd engem, és nem találtok meg, és a hol én vagyok, ti nem jöhettek oda.

35 Mondának azért a zsidók magok között: Hová akar ez menni, hogy mi majd nem találjuk meg őt? Vajjon a görögök közé szóródottakhoz akar-é menni, és a görögöket tanítani?

36 Micsoda beszéd ez, a melyet monda: Kerestek majd engem, és nem találtok meg; és a hol én vagyok, ti nem jöhettek oda?

37 Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék.

38 A ki hisz én bennem, a mint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.

39 Ezt pedig mondja vala a Lélekről, a melyet veendők valának az ő benne hívők: mert még nem vala Szent Lélek; mivelhogy Jézus még nem dicsőítették meg.

40 Sokan azért a sokaság közül, a mint hallák e beszédet, ezt mondják vala: Bizonynyal ez ama Próféta.

41 Némelyek mondának: Ez a Krisztus. Mások pedig mondának: Csak nem Galileából jön el a Krisztus?

42 Nem az írás mondta-é, hogy a Dávid magvából, és Bethlehemből, ama városból jön el a Krisztus, a hol Dávid vala?

43 Hasonlás lőn azért ő miatta a sokaságban.

44 Némelyek pedig közülök akarják vala őt megfogni, de senki sem veté reá a kezét.

45 Elmenének azért a szolgálak a főpaphoz és farizeusokhoz; és mondának azok ő nékik: Miért nem hoztátok el őt?

46 Felelének a szolgálak: Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember!

47 Felelének azért nékik a farizeusok: Vajjon ti is el vagytok-é hitetve?

48 Vajjon a főemberek vagy a farizeusok közül hitt-é benne valaki?

- ⁴⁹ De ez a sokaság, a mely nem ismeri a törvényt, átkozott!
- ⁵⁰ Monda nékik Nikodémus, a ki éjjel ment vala ő hozzá, a ki egy vala azok közül:
- ⁵¹ Vajjon a mi törvényünk kárhoztatja-é az embert, ha előbb ki nem hallgatja és nem tudja, hogy mit cselekszik?
- ⁵² Felelének és mondának néki: Vajjon te is Galileus vagy-é? Tudakozódjál és lásd meg, hogy Galileából nem támadt próféta.
- ⁵³ És mindnyájan haza menének.

FEJEZET 8

Jézus pedig elméne az Olajfák hegyére.

- ² Jó reggel azonban ismét ott vala a templomban, és az egész nép hozzá méne; és leülvén, tanítja vala őket.
- ³ Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vivének hozzá, a kit házasságtörésen kaptak vala, és a középre állítván azt,
- ⁴ Mondának néki: Mester, ez az asszony tetten kapatott, mint házasságtörő.
- ⁵ A törvényben pedig megparancsolta nekünk Mózes, hogy az ilyenek köveztessenek meg: te azért mit mondasz?
- ⁶ Ezt pedig azért mondák, hogy megkísértsék őt, hogy legyen őt mivel vádolniok. Jézus pedig lehajolván, az ujjával ír vala a földre.
- ⁷ De mikor szorgalmazva kérdezék őt, felegyenesedve monda nékik: A ki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.
- ⁸ És újra lehajolván, írt vala a földre.
- ⁹ Azok pedig ezt hallván és a lelkiismeret által vádoltatván, egymásután kimenének a vénektől kezdve mind az utolsóig; és egyedül Jézus maradt vala és az asszony a középén állva.
- ¹⁰ Mikor pedig Jézus felegyenesedék és senkit sem láta az asszonyon kívül, monda néki: Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-é téged?
- ¹¹ Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél!
- ¹² Ismét szóla azért hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.
- ¹³ Mondának azért néki a farizeusok: Te magadról teszel bizonysgot; a te bizonysgtétéled nem igaz.
- ¹⁴ Felele Jézus és monda nékik: Ha magam teszek is bizonysgot magamról, az én bizonysgtétélem igaz; mert tudom honnan jöttem és hová megyek; ti pedig nem tudjátok honnan jövök és hová megyek.
- ¹⁵ Ti test szerint ítélték, én nem ítélek senkit.
- ¹⁶ De ha ítélek is én, az én ítéletem igaz; mert én nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya, a ki küldött engem.
- ¹⁷ A ti törvényetekben is meg van pedig írva, hogy két ember bizonysgtétéle igaz.
- ¹⁸ Én vagyok a ki bizonysgot teszek magamról, és bizonysgot tesz rólam az Atya, a ki küldött engem.
- ¹⁹ Mondának azért néki: Hol van a te Atyád? Felele Jézus: Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat; ha engem ismernének, az én Atyámat is ismernének.

- 20** Ezeket a beszédeket mondá Jézus a kincstartó helyen, a mikor tanít vala a templomban; és senki sem fogta meg őt, mert még nem jött el az ő órája.
- 21** Ismét monda azért nékik Jézus: Én elmegyek, és kerestek majd engem, és a ti bűneitekben fogtok meghalni: a hová én megyek, ti nem jöhettek oda.
- 22** Mondának azért a zsidók: Avagy megöli-é magát, hogy azt mondja: A hová én megyek, ti nem jöhettek oda?
- 23** És monda nékik: Ti innét alól valók vagytok, én önnét felül való vagyok; ti e világból valók vagytok, én nem vagyok e világból való.
- 24** Azért mondám néktek, hogy a ti bűneitekben haltok meg: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben.
- 25** Mondának azért néki: Ki vagy te? És monda nékik Jézus: A mit eleitől fogva mondok is néktek.
- 26** Sok beszélni és ítélni valóm van felőletek: de igaz az, a ki küldött engem; és én azokat beszélem a világnak, a miket tőle hallottam vala.
- 27** Nem vevék észre, hogy az Atyáról szól vala nékik.
- 28** Monda azért nékik Jézus: Mikor felemelitek az embernek Fiát, akkor megismeritek, hogy én vagyok és semmit sem cselekszem magamtól, hanem a mint az Atya tanított engem, úgy szólok.
- 29** És a ki küldött engem, én velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, a melyek néki kedvesek.
- 30** A mikor ezeket mondá, sokan hívének ő benne.
- 31** Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynyal az én tanítványaim vagytok;
- 32** És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.
- 33** Felelének néki: Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mimódon mondod te, hogy szabadokká lesztek?
- 34** Felele nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, a ki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek.
- 35** A szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott mindörökké.
- 36** Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.
- 37** Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok; de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok.
- 38** Én azt beszélem, a mit az én Atyámnál láttam; ti is azt cselekszitek azért, a mit a ti atyátoknál láttatok.
- 39** Felelének és mondának néki: A mi atyánk Ábrahám. Monda nékik Jézus: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek.
- 40** Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, a ki az igazságot beszéltem néktek, a melyet az Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte.
- 41** Ti a ti atyátok dolgait cselekszitek. Mondának azért néki: Mi nem paráznaságból születtünk; egy atyánk van, az Isten.
- 42** Monda azért nékik Jézus: Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem: mert én az Istentől származtam és jöttem; mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem.
- 43** Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szómat.
- 44** Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja.

- ⁴⁵ Mivelhogy pedig én igazságot szólok, nem hisztek nékem.
- ⁴⁶ Ki vádol engem közületek bűnnel? Ha pedig igazságot szólok: miért nem hisztek ti nékem?
- ⁴⁷ A ki az Istentől van, hallgatja az Isten beszédeit; azért nem hallgatjátok ti, mert nem vagytok az Istentől valók.
- ⁴⁸ Felelének azért a zsidók és mondának néki: Nem jól mondjuk-e mi, hogy te Samaritánus vagy, és ördög van benned?
- ⁴⁹ Felele Jézus: Nincs én bennem ördög; hanem tisztelem az én Atyámat, és ti gyaláztok engem.
- ⁵⁰ Pedig én nem keresem az én dicsőségetem: van a ki keresi és megítéli.
- ⁵¹ Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké.
- ⁵² Mondának azért néki a zsidók: Most értettük meg, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is; és te azt mondod: Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem kóstol halált örökké.
- ⁵³ Avagy nagyobb vagy-e te a mi atyánknál Ábrahámnál, a ki meghalt? A próféták is meghaltak: kinek állítod te magadat?
- ⁵⁴ Felele Jézus: Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi: az én Atyám az, a ki dicsőít engem, a kiről ti azt mondjátok, hogy a ti Istenetek,
- ⁵⁵ És nem ismeritek őt: de én ismerem őt; és ha azt mondom, hogy nem ismerem őt, hozzátok hasonlóvá, hazuggá leszek: de ismerem őt, és az ő beszédét megtartom.
- ⁵⁶ Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült.
- ⁵⁷ Mondának azért néki a zsidók: Még ötven esztendősen nem vagy, és Ábrahámot láttad?
- ⁵⁸ Monda nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.
- ⁵⁹ Köveket ragadának azért, hogy reá hajigálják; Jézus pedig elrejtőzködék, és kiméne a templomból, átmenvén közöttük; és ilyen módon eltávozék.

FEJEZET 9

És a mint eltávozék, láta egy embert, a ki születésétől kezdve vak vala.

- ² És kérdezék őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-e vagy ennek szülei, hogy vakon született?
- ³ Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai.
- ⁴ Nékem cselekednem kell annak dolgait, a ki elküldött engem, a míg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik.
- ⁵ Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.
- ⁶ Ezeket mondván, a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinála, és rákené a sarat a vak szemeire,
- ⁷ És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (a mi azt jelenti: Küldött). Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látva.
- ⁸ A szomszédok azért, és a kik az előtt látták azt, hogy vak vala, mondának: Nem ez-e az, a ki itt szokott ülni és koldulni?
- ⁹ Némelyek azt mondák, hogy: Ez az; mások pedig, hogy: Hasonlít hozzá. Ő azt mondá, hogy: Én vagyok az.

- 10** Mondának azért néki: Mimódon nyíltak meg a te szemeid?
- 11** Felele az és monda: Egy ember, a kit Jézusnak mondanak, sarat készít és rákené a szemeimre, és monda nekem: Menj el a Siloám tavára és mosódjál meg; miután pedig elmenék és megmosakodám, megjöve látásom.
- 12** Mondának azért néki: Hol van az? Monda: Nem tudom.
- 13** Vivék őt, a ki előbb még vak volt, a farizeusokhoz.
- 14** Mikor pedig Jézus a sarat csinálá és felnyitá ennek szemeit, szombat vala.
- 15** Szintén a farizeusok is megkérdezik azért őt, mimódon jött meg a látása? Ő pedig monda nekik: Sarat tőn szemeimre, és megmosakodám, és látok.
- 16** Mondának azért némelyek a farizeusok közül: Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg a szombatot. Mások mondanak: Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket? És hasonlós lőn közöttük.
- 17** Újra mondanak a vaknak: Te mit szólsz ő róla, hogy megnyitá a szemeidet? Ő pedig monda: Hogy próféta.
- 18** Nem hívék azért a zsidók róla, hogy vak vala és megjöve a látása, mígnem előhívák annak szüleit, a kinek megjöve a látása,
- 19** És megkérdezik azokat, mondván: Ez a ti fiatok, a kiről azt mondjátok, hogy vakon született? mimódon lát hát most?
- 20** Felelének nekik annak szülei és mondanak: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született:
- 21** De mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idős már ő; őt kérdezzétek; ő beszéljen magáról.
- 22** Ezeket mondák annak szülei, mivelhogy félnek vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a gyülekezetből.
- 23** Ezért mondák annak szülei, hogy: Elég idős, őt kérdezzétek.
- 24** Másodszor is szólíták azért az embert, a ki vak vala, és mondanak néki: Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.
- 25** Felele azért az és monda: Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok.
- 26** Újra mondák pedig néki: Mit csinált veled? Mimódon nyitotta meg a szemeidet?
- 27** Felele nekik: Már mondám néktek és nem hallátok: miért akarjátok újra hallani? avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni?
- 28** Szidalmazák azért őt és mondanak: Te vagy annak a tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk.
- 29** Mi tudjuk, hogy Mózeszel beszélt az Isten: erről pedig azt sem tudjuk, honnan való.
- 30** Felele az ember és monda nekik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok honnan való, és az én szemeimet megnyitotta.
- 31** Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket; hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg.
- 32** Öröktől fogva nem hallaték, hogy vakon születtnék szemeit valaki megnyitotta volna.
- 33** Ha ez nem Istentől volna, semmit sem cselekedhetnék.
- 34** Felelének és mondanak néki: Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket? És kiveték őt.
- 35** Meghallá Jézus, hogy kiveték azt; és találkozáván vele, monda néki: Hiszel-é te az Isten Fiában?
- 36** Felele az és monda: Ki az, Uram, hogy higgyek benne?

- ³⁷ Monda pedig néki Jézus: Láttad is őt, és a ki beszél veled, az az.
- ³⁸ Az pedig monda: Hiszek, Uram. És imádá Őt.
- ³⁹ És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak; és a kik látnak, vakok legyenek.
- ⁴⁰ És hallák ezeket némely farizeusok, a kik vele valának, és mondának néki: Avagy mi is vakok vagyunk-e?
- ⁴¹ Mondá nékik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

FEJEZET 10

Bizony, bizony mondom néktek: A ki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másunnan hág be, tolvaj az és rabló.

² A ki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztora az.

³ Ennek az ajtónálló ajtót nyit; és a juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait nevökön szólítja, és kivezeti őket.

⁴ És mikor kiereszti az ő juhait, elöttek megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját.

⁵ Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az idegenek hangját.

⁶ Ezt a példázatot mondá nékik Jézus; de ők nem értették, mi az, a mit szól vala nékik.

⁷ Újra monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja.

⁸ Mindazok, a kik előttem jöttek, tolvajok és rablók: de nem hallgattak rájuk a juhok.

⁹ Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál.

¹⁰ A tolvaj nem egyébért jő, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életök legyen, és bővülködjenek.

¹¹ Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.

¹² A béres pedig és a ki nem pásztor, a kinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jőni, és elhagyja a juhokat, és elfut: és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat.

¹³ A béres pedig azért fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra.

¹⁴ Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim,

¹⁵ A miként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért.

¹⁶ Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szóma; és léssen egy akol és egy pásztor.

¹⁷ Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.

¹⁸ Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.

¹⁹ Újra hasonlítás lőn a zsidók között e beszédek miatt.

²⁰ És sokan mondják vala közülök: Ördög van benne és bolondozik, mit hallgattok reá?

²¹ Mások mondának: Ezek nem ördögösnek beszédei. Vajjon az ördög megnyithatja-e a vakok szemeit?

- ²² Lőn pedig Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepe: és tél vala;
- ²³ És Jézus a templomban, a Salamon tornáczában jár vala.
- ²⁴ Körülvevék azért őt a zsidók, és mondának néki: Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyilván!
- ²⁵ Felele nékik Jézus: Megmondtam néktek, és nem hiszitek: a cselekedetek, a melyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonytságot rólam.
- ²⁶ De ti nem hisztek, mert ti nem az én juhaim közül vagytok. A mint megmondtam néktek:
- ²⁷ Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem:
- ²⁸ És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.
- ²⁹ Az én Atyám, a ki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből.
- ³⁰ Én és az Atya egy vagyunk.
- ³¹ Ismét köveket ragadának azért a zsidók, hogy megkövezzék őt.
- ³² Felele nékik Jézus: Sok jó dolgot mutattam néktek az én Atyámtól; azok közül melyik dologért köveztek meg engem?
- ³³ Felelének néki a zsidók, mondván: Jó dologért nem kövezünk meg téged, hanem káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat.
- ³⁴ Felele nékik Jézus: Nincs-é megírva a ti törvényetekben: Én mondám: Istenek vagytok?
- ³⁵ Ha azokat isteneknek mondá, a kikhez az Isten beszéde lőn (és az írás fel nem bontható),
- ³⁶ Arról mondjátok-é ti, a kit az Atya megszentelt és elküldött e világra: Káromlást szólsz; mivelhogy azt mondám: Az Isten Fia vagyok?!
- ³⁷ Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nékem;
- ³⁸ Ha pedig azokat cselekszem, ha nékem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya én bennem van, és én ő benne vagyok.
- ³⁹ Ismét meg akarák azért őt fogni; de kiméne az ő kezekből.
- ⁴⁰ És újra elméne túl a Jordánon, arra a helyre, a hol János először keresztelt vala; és ott marada.
- ⁴¹ És sokan menének ő hozzá és mondják vala, hogy: János nem tett ugyan semmi csodát; de mindaz, a mit János e felől mondott, igaz vala.
- ⁴² És sokan hívének ott ő benne.

FEJEZET 11

Vala pedig egy beteg, Lázár, Bethániából, Máriának és az ő testvérének, Márhának falujából.

- ² Az a Mária volt pedig az, a kinek a testvére Lázár beteg vala, a ki megkente vala az Urat kenettel és a hajával törölé meg annak lábait.
- ³ Küldének azért a testvérek ő hozzá, mondván: Uram, ímé, a kit szeretsz, beteg.
- ⁴ Jézus pedig, a mikor ezt hallotta, monda: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia.
- ⁵ Szereti vala pedig Jézus Márhát és annak nőtestvérét, és Lázárt.
- ⁶ Mikor azért meghallá, hogy beteg, akkor két napig marada azon a helyen, a hol vala.
- ⁷ Ez után aztán monda tanítványainak: Menjünk ismét Júdeába.

- ⁸ Mondának néki a tanítványok: Mester, most akarnak vala téged megkövezni a Júdabeliek, és újra oda mégy?
- ⁹ Felele Jézus: Avagy nem tizenkét órája van-é a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világnak világosságát.
- ¹⁰ De a ki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen abban világosság.
- ¹¹ Ezeket mondá; és ezután monda nékik: Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyek, hogy felköltsem őt.
- ¹² Mondának azért az ő tanítványai: Uram, ha elaludt, meggyógyul.
- ¹³ Pedig Jézus annak haláláról beszélt; de ők azt hitték, hogy álomnak alvásáról szól.
- ¹⁴ Ekkor azért nyilván monda nékik Jézus: Lázár megholt.
- ¹⁵ És örülök, hogy nem voltam ott, ti érettetek, hogy higgyetek. De menjünk el ő hozzám!
- ¹⁶ Monda azért Tamás, a ki Kettősnek mondatik, az tanítványtársainak: Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele.
- ¹⁷ Elmenvén azért Jézus, úgy találá, hogy az már négy napja vala sírban.
- ¹⁸ Bethánia pedig közel vala Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt futamatnyira;
- ¹⁹ És a zsidók közül sokan mentek vala Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket az ő testvérök felől.
- ²⁰ Mártha azért, a mint hallja vala, hogy Jézus jő, elébe méne; Mária pedig otthon ül vala.
- ²¹ Monda azért Mártha Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.
- ²² De most is tudom, hogy a mit csak kérsz az Istentől, megadja néked az Isten.
- ²³ Monda néki Jézus: Feltámad a te testvéred.
- ²⁴ Monda néki Mártha: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon.
- ²⁵ Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él;
- ²⁶ És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-é ezt?
- ²⁷ Monda néki: Igen Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, a ki e világra jövendő vala.
- ²⁸ És a mint ezeket mondotta vala, elméne, és titkon szólítá az ő testvérét Máriát, mondván: A Mester itt van és hív téged.
- ²⁹ Mihelyt ez hallá, felkele hamar és hozzá méne.
- ³⁰ Jézus pedig nem ment vala még be a faluba, hanem azon a helyen vala, a hová Mártha elébe ment vala.
- ³¹ A zsidók azért, a kik ő vele otthon valának és vigasztalák őt, látván, hogy Mária hamar felkél és kimegy vala, utána menének, ezt mondván: A sírhoz megy, hogy ott sírjon.
- ³² Mária azért, a mint oda ére, a hol Jézus vala, meglátván őt, az ő lábaihoz esék, mondván néki: Uram, ha itt voltál volna, nem halt volna meg az én testvérem.
- ³³ Jézus azért, a mint látja vala, hogy az sír és sírnak a vele jött zsidók is, elbúsula lelkében és igen megrendüle.
- ³⁴ És monda: Hová helyeztéték őt? Mondának néki: Uram, jer és lásd meg!
- ³⁵ Könnyekre fakadt Jézus.
- ³⁶ Mondának azért a zsidók: Ímé, mennyire szerette őt!
- ³⁷ Némelyek pedig mondának közülök: Nem megtehetette volna-é ez, a ki a vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg?
- ³⁸ Jézus pedig újra felindulva magában, oda megy vala a sírhoz. Az pedig egy üreg vala,

és kő fekvék rajta.

39 Monda Jézus: Vegyétek el a követ. Monda néki a megholtak nőtestvére, Mártha: Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos.

40 Monda néki Jézus: Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét?

41 Elvevék azért a követ onnan, a hol a megholt feküszék vala. Jézus pedig felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem.

42 Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.

43 És mikor ezeket mondá, fenszóval kiálta: Lázár, jöjj ki!

44 És kijöve a megholt, lábain és kezein kötelekkel megkötözve, és az orcája kendővel vala leborítva. Monda nékik Jézus: Oldozzátok meg őt, és hagyjátok menni.

45 Sokan hívének azért ő benne ama zsidók közül, a kik Máriához mentek vala, és láták, a miket cselekedett vala.

46 De némelyek azok közül elmenének a farizeusokhoz, és elbeszélék nékik, a miket Jézus cselekedett vala.

47 Egybegyűjték azért a papifejedelmek és a farizeusok a főtanácsot, és mondának: Mit cselekedjünk? mert ez az ember sok csodát mível.

48 Ha ekképen hagyjuk őt, mindenki hinni fog ő benne: és eljönek majd a rómaiak és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet.

49 Egy pedig ő közülök, Kajafás, a ki főpap vala abban az esztendőben, monda nékik: Ti semmit sem tudtok.

50 Meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen.

51 Ezt pedig nem magától mondta: hanem mivelhogy abban az esztendőben főpap vala, jövendőt monda, hogy Jézus meg fog halni a népért;

52 És nemcsak a népért, hanem azért is, hogy az Istennek elszéledt gyermekeit egybegyűjtse.

53 Ama naptól azért azon tanakodának, hogy őt megöljék.

54 Jézus azért nem jár vala többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elméne onnan a vidékre, a pusztához közel, egy Efraim nevű városba; és ott tartózkodék az ő tanítványaival.

55 Közel vala pedig a zsidók husvétja: és sokan menének fel Jeruzsálembe a vidékről husvét előtt, hogy megtisztuljanak.

56 Keresék azért Jézust, és szólnak vala egymással a templomban állva: Mit gondoltok, hogy nem jön-é fel az ünnepre?

57 A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsolatot adának, hogy ha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse meg, hogy őt megfogják.

FEJEZET 12

Jézus azért hat nappal a husvét előtt méne Bethániába, a hol a megholt Lázár vala, a kit feltámasztott a halálból.

2 Vacsorát készítenék azért ott néki, és Mártha szolgál vala fel; Lázár pedig egy vala azok közül, a kik együt ülnek vala ő vele.

3 Mária azért elővén egy font igazi, drága nárdusból való kenetet, megkené a Jézus

lábait, és megtörlé annak lábait a saját hajával; a ház pedig megtelék a kenet illatával.

⁴ Monda azért egy az ő tanítványai közül, Iskáriótes Júdás, Simonnak fia, a ki őt elárulandó vala:

⁵ Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénáron, és miért nem adták a szegényeknek?

⁶ Ezt pedig nem azért mondá, mintha néki a szegényekre volna gondja, hanem mivelhogy tolvaj vala, és nála vala az erszény, és amit abba tesznek vala, elcsené.

⁷ Monda azért Jézus: Hagyj békét néki; az én temetésem idejére tartogatta ő ezt.

⁸ Mert szegények mindenkor vannak veletek, én pedig nem mindenkor vagyok.

⁹ A zsidók közül azért nagy sokaság értesült vala arról, hogy ő ott van: és oda menének nemcsak Jézusért, hanem hogy Lázárt is lássák, a kit feltámasztott a halálból.

¹⁰ A papifejedelmek pedig tanácskoznak, hogy Lázárt is megöljék;

¹¹ Mivelhogy a zsidók közül sokan ő miatta menének oda és hívének a Jézusban.

¹² Másnap a nagy sokaság, a mely az ünnepre jött vala, hallván, hogy Jézus Jeruzsálembe jő,

¹³ Pálmaágakat vőn, és kiméne elébe, és kiált vala: Hozsánna: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében, az Izráelnek ama királya!

¹⁴ Találván pedig Jézus egy szamarat, felüle arra, a mint meg van írva:

¹⁵ Ne félj Sionnak leánya: Ímé a te királyod jő, szamárnak vemhén ülve.

¹⁶ Ezeket pedig nem értették eleinte az ő tanítványai: hanem mikor megdicsőítették Jézus, akkor emlékezének vissza, hogy ezek ő felőle vannak megírva, és hogy ezeket mívelték ő vele.

¹⁷ A sokaság azért, a mely ő vele vala, mikor kihívta Lázárt a koporsóból és feltámasztotta őt a halálból, bizonyosságot tőn.

¹⁸ Azért is méne ő elébe a sokaság, mivel hallá, hogy ezt a csodát mívelte vala.

¹⁹ Mondának azért a farizeusok egymás között: Látjátok-é, hogy semmit sem értek? Ímé, mind e világ ő utána megy.

²⁰ Néhány görög is vala azok között, a kik felmenének, hogy imádkozzanak az ünnepen:

²¹ Ezek azért a galileai Bethsaidából való Filephez menének, és kérék őt, mondván: Uram, látni akarjuk a Jézust.

²² Megy vala Filep és szóla Andrásnak, és viszont András és Filep szóla Jézusnak.

²³ Jézus pedig felele nékik, mondván: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia.

²⁴ Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.

²⁵ Aki szereti a maga életét, elveszti azt; és a ki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt.

²⁶ A ki nékem szolgál, engem kövessen; és a hol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és a ki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.

²⁷ Most az én lelkem háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától. De azért jutottam ez órára.

²⁸ Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem.

²⁹ A sokaság azért, a mely ott állt és hallotta vala, azt mondá, hogy mennydörgött; mások mondának: Angyal szólott néki.

³⁰ Felele Jézus és monda: Nem én érettem lőn e szó, hanem ti érettetek.

- 31** Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme:
- 32** És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.
- 33** Ezt pedig azért mondá, hogy megjelentse, milyen halállal kell meghalnia.
- 34** Felele néki a sokaság: Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad: hogyan mondod hát te, hogy az ember Fiának fel kell emeltetnie? Kicsoda ez az ember Fia?
- 35** Monda azért nékik Jézus: Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, a míg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket: és a ki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy.
- 36** Míg a világosságotok megvan, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek. Ezeket mondá Jézus, és elmenvén, elrejtőzködék előlük.
- 37** És noha ő ennyi jelt tett vala előttük, mégsem hívének ő benne:
- 38** Hogy beteljesedjék az Ésaiás próféta beszéde, a melyet monda: Uram, ki hitt a mi tanításunknak? és az Úr karja kinek jelentetett meg?
- 39** Azért nem hihetnek vala, mert ismét monda Ésaiás:
- 40** Megvakította az ő szemeiket, és megkeményítette az ő szívöket; hogy szemeikkel ne lássanak és szívökkel ne értsenek, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.
- 41** Ezeket mondá Ésaiás, a mikor látta az ő dicsőségét; és beszéle ő felőle.
- 42** Mindazáltal a főemberek közül is sokan hívének ő benne: de a farizeusok miatt nem vallák be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből:
- 43** Mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét.
- 44** Jézus pedig kiálta és monda: A ki hisz én bennem, nem én bennem hisz, hanem abban, a ki elküldött engem.
- 45** És a ki engem lát, azt látja, a ki küldött engem.
- 46** És világossággul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, a ki én bennem hisz.
- 47** És ha valaki hallja az én beszédeimet és nem hisz, én nem kárhoztatom azt: mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot.
- 48** A ki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, a ki őt kárhoztassa: a beszéd, a melyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon.
- 49** Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, a ki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.
- 50** És tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. A miket azért én beszélek, úgy beszélem, a mint az Atya mondotta vala nékem.

FEJEZET 13

A husvét ünnepe előtt pedig, tudván Jézus, hogy eljött az őrája, hogy átmenjen e világból az Atyához, mivelhogy szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket.

2 És vacsora közben, a mikor az ördög belesugalta már Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt,

3 Tudván Jézus, hogy az Atya mindent hatalmába adott néki, és hogy ő az Istentől jött és az Istenhez megy,

4 Felkele a vacsorától, leveté a felső ruháját; és egy kendőt vévén, körülköté magát.

5 Azután vizet tölte a medenczébe, és kezdé mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a

kendővel, a melylyel körül van kötve.

⁶ Méne azért Simon Péterhez; és az monda néki: Uram, te mosod-é meg az én lábaimat?

⁷ Felele Jézus és monda néki: A mit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted.

⁸ Monda néki Péter: Az én lábaimat nem mosod meg soha! Felele néki Jézus: Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzám.

⁹ Monda néki Simon Péter: Uram, ne csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is!

¹⁰ Mondá néki Jézus: A ki megfürödött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta; ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.

¹¹ Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt; azért mondá: Nem vagytok mindnyájan tiszták!

¹² Mikor azért megmosta azoknak lábait, és a felső ruháját felvette, újra leülvén, monda nékik: Értitek-é, hogy mit cselekedtem veletek?

¹³ Ti engem így hívtok: Mester, és Uram És jól mondjátok, mert az vagyok.

¹⁴ Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait.

¹⁵ Mert példát adtam néktek, hogy a miképen én cselekedtem veletek, ti is akképen cselekedjete.

¹⁶ Bizony, bizony mondom néktek: A szolga nem nagyobb az ő Uránál; sem a követ nem nagyobb annál, a ki azt küldte.

¹⁷ Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.

¹⁸ Nem mindnyájatokról szólok; tudom én kiket választottam el; hanem hogy beteljesedjék az írás: A ki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel ellenem.

¹⁹ Most megmondom néktek, mielőtt meglenne, hogy mikor meglesz, higgyétek majd, hogy én vagyok.

²⁰ Bizony, bizony mondom néktek: A ki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be; a ki pedig engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött.

²¹ Mikor ezeket mondja vala Jézus, igen nyugtalankodék lelkében, s bizonytságot tőn, és monda: Bizony, bizony mondom néktek, hogy egy ti közületek elárul engem.

²² A tanítványok ekkor egymásra tekintének bizonytalankodva, hogy kiről szól.

²³ Egy pedig az ő tanítványai közül a Jézus kebelén nyugszik vala, a kit szeret vala Jézus.

²⁴ Int azért ennek Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, a kiről szól?

²⁵ Az pedig a Jézus kebelére hajolván, monda néki: Uram, ki az?

²⁶ Felele Jézus: Az, a kinek én a bemártott falatot adom. És bemártván a falatot, adá Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának.

²⁷ És a falat után akkor beméne abba a Sátán. Monda azért néki Jézus: A mit cselekszel, hamar cselekedjed.

²⁸ Ezt pedig senki sem érté a leültek közül, miért mondta néki?

²⁹ Némelyek ugyanis állíták, mivelhogy az erszény Júdásnál vala, hogy azt mondá néki Jézus: Vedd meg, a mikre szükségünk van az ünnepre; vagy, hogy adjon valamit a szegényeknek.

³⁰ Az pedig, mihelyt a falatot elvevé, azonnal kiméne: vala pedig éjszaka.

³¹ Mikor azért kiment vala, monda Jézus: Most dicsőítették meg az embernek Fia, az Isten is megdicsőítették ő benne.

³² Ha megdicsőítették ő benne az Isten, az Isten is megdicsőíti őt ő magában, és ezennel megdicsőíti őt.

- ³³ Fiaim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek majd engem; de a miként a zsidóknak mondtam, hogy: A hová én megyek, ti nem jöhettek; most néktek is mondom.
- ³⁴ Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.
- ³⁵ Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.
- ³⁶ Monda néki Simon Péter: Uram, hová mégy? Felele néki Jézus: A hová én megyek, most én utánam nem jöhetsz; utóbb azonban utánam jössz.
- ³⁷ Monda néki Péter: Uram, miért nem mehetek most utánad? Az életemet adom értetted!
- ³⁸ Felele néki Jézus: Az életedet adod értettem? Bizony, bizony mondom néked, nem szól addig a kakas, mígnem háromszor megtagadsz engem.

FEJEZET 14

Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem.

- ² Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek nektek.
- ³ És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek.
- ⁴ És hogy hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok.
- ⁵ Monda néki Tamás: Uram, nem tudjuk hová mégy; mimódon tudhatjuk azért az utat?
- ⁶ Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.
- ⁷ Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt.
- ⁸ Monda néki Filep: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!
- ⁹ Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és még se ismertél meg engem, Filep? a ki engem látott, látta az Atyát; mimódon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?
- ¹⁰ Nem hiszed-e, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van? A beszédeket, a melyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, a ki én bennem lakik, ő cselekszi e dolgokat.
- ¹¹ Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van; ha pedig nem, magokért a cselekedetekért higgyetek nekem.
- ¹² Bizony, bizony mondom néktek: A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.
- ¹³ És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.
- ¹⁴ Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.
- ¹⁵ Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.
- ¹⁶ És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.
- ¹⁷ Az igazságnak ama Lelkét: a kit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.
- ¹⁸ Nem hagylak titeket árvakul; eljövök ti hozzátok.

- ¹⁹ Még egy kevés idő és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok.
- ²⁰ Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek.
- ²¹ A ki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, és én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.
- ²² Monda néki Júdás (nem az Iskáriótes): Uram, mi dolog, hogy nekünk jelented ki magadat, és nem a világnak?
- ²³ Felele Jézus és monda néki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.
- ²⁴ A ki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet: és az a beszéd, a melyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, a ki küldött engem.
- ²⁵ Ezeket beszéltem néktek, a míg veletek valék.
- ²⁶ Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam néktek.
- ²⁷ Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!
- ²⁸ Hallottátok, hogy én azt mondtam néktek: Elmegyek, és eljövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örvendeznétek, hogy azt mondtam: Elmegyek az Atyához; mert az én Atyám nagyobb nálamnál.
- ²⁹ És most mondtam meg néktek, mielőtt meglesse: hogy a mikor majd meglesz, higgyetek.
- ³⁰ Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije;
- ³¹ De, hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát és úgy cselekszem, a mint az én Atyám parancsolta nékem: keljete fel, menjünk el innen.

FEJEZET 15

Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves.

- ² Minden szőlővesszőt, a mely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, a mely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.
- ³ Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, a melyet szóltam néktek.
- ⁴ Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok.
- ⁵ Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.
- ⁶ Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek.
- ⁷ Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjete, a mit csak akartok, és meglesz az néktek.
- ⁸ Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim.
- ⁹ A miképen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben

az én szeretetemben.

10 Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.

11 Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömöm és a ti örömetek beteljék.

12 Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a miképen én szerettelek titeket.

13 Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.

14 Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, a miket én parancsolok néktek.

15 Nem mondalak többé titeket szolgálknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátaimnak mondottalak; mert mindazt, a mit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek.

16 Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvek titeket, hogy ti elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek.

17 Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek.

18 Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem elébb gyűlölt ti nálatoknál.

19 Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ.

20 Emlékezzetek meg ama beszédekről, a melyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.

21 De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivelhogy nem ismerik azt, a ki küldött engem.

22 Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nékik, nem volna bűnük: de most nincs mivel menteniök az ő bűnöket.

23 A ki engem gyűlöl, gyűlöl az én Atyámat is.

24 Ha ama cselekedeteket nem cselekedtem volna közöttük, a melyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük; de most láttak is, gyűlöltek is, mind engem, mind az én Atyámat.

25 De azért lőn így, hogy beteljesedjék a mondás, a mely megiratott az ő törvényökben: Ok nélkül gyűlöltek engem.

26 Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, a kit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, a ki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonytságot.

27 De ti is bizonytságot tesztek; mert kezdettől fogva én velem vagytok.

FEJEZET 16

Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkozzatok.

2 A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy a ki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik.

3 És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem.

4 Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy a mikor eljő az az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek. De ezeket kezdettől fogva nem mondtam néktek, mivelhogy veletek valék.

- ⁵ Most pedig elmegyek ahhoz, a ki küldött engem; és senki sem kérdezi tőlem közületek: Hová mégy?
- ⁶ Hanem, mivelhogy ezeket beszéltem néktek, a szomorúság eltöltötte a szíveteket.
- ⁷ De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok.
- ⁸ És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében:
- ⁹ Bűn tekintetében, hogy nem hisznek én bennem;
- ¹⁰ És igazság tekintetében, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem;
- ¹¹ Ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett.
- ¹² Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok.
- ¹³ De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, a miket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.
- ¹⁴ Az engem dicsőít majd, mert az enyéből vesz, és megjelenti néktek.
- ¹⁵ Mindaz, a mi az Atyáé, az enyém: azért mondom, hogy az enyéből vesz, és megjelenti néktek.
- ¹⁶ Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem: mert én az Atyához megyek.
- ¹⁷ Mondának azért az ő tanítványai közül egymásnak: Mi az, a mit nekünk mond: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem; és: mert én az Atyához megyek?
- ¹⁸ Mondának azért: Mi az a kevés idő, a miről szól? Nem tudjuk, mit mond.
- ¹⁹ Megérté azért Jézus, hogy őt akarnák megkérdezni, és monda nekik: Arról tudakozzátok-e egymást, hogy azt mondom: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem?
- ²⁰ Bizony, bizony mondom néktek, hogy sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül: ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságtok örömmre fordul.
- ²¹ Az asszony mikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája: de mikor megszüli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra.
- ²² Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeteket.
- ²³ És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom néktek, hogy a mit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek.
- ²⁴ Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.
- ²⁵ Ezeket példázatokban mondtam néktek; de eljő az idő, mikor nem példázatokban beszélek majd néktek, hanem nyíltan beszélek néktek az Atyáról.
- ²⁶ Azon a napon az én nevemben kértek majd: és nem mondom néktek, hogy én kérni fogom az Atyát ti érettetek;
- ²⁷ Mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki.
- ²⁸ Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba: ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához.
- ²⁹ Mondának néki az ő tanítványai: Ímé, most nyíltan beszélsz és semmi példázatot nem mondasz.

- ³⁰ Most tudjuk, hogy te mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki téged megkérdezzen: erről hiszszük, hogy az Istentől jöttél ki.
- ³¹ Felele nékik Jézus: Most hiszitek?
- ³² Ímé eljő az óra, és immár eljött, hogy szétoszlatok kiki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.
- ³³ Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságtok leszen; de bízzatok: és meggyőztem a világot.

FEJEZET 17

Ezeket beszélte Jézus; és felemelve szemeit az égre, és monda: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged;

² A miként te hatalmat adtál néki minden testen, hogy örök életet adjon mindennek, a mit néki adtál.

³ Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.

⁴ Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, a melyet reám bízta, hogy végezzem azt.

⁵ És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, a melylyel bírtam te nálad a világ létele előtt.

⁶ Megjelentettem a te nevedet az embereknek, a kiket e világból nékem adtál: tiéid valának, és nékem adtad azokat, és a te beszédedet megtartották.

⁷ Most tudták meg, hogy mindaz te tőled van, a mit nékem adtál:

⁸ Mert ama beszédeket, a melyeket nékem adtál, ő nékik adtam; és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem.

⁹ Én ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, a kiket nékem adtál, mert a tiéid.

¹⁰ És az enyéme mind a tiéid, és a tiéid az enyéme: és megdicsőíttetem ő bennök.

¹¹ És nem vagyok többé e világon, de ők a világon vannak, és pedig te hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, a kiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!

¹² Mikor velök valék a világon, én megtartám őket a te nevedben; a kiket nékem adtál, megőrizém, és senki el nem vezett közülök, csak a veszedelemnek fia, hogy az írás beteljesüljön.

¹³ Most pedig te hozzád megyek; és ezeket beszélem a világon, hogy ők az én örömemet teljesen bírják ő magokban.

¹⁴ Én a te ígédet nékik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok.

¹⁵ Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.

¹⁶ Nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok.

¹⁷ Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te ígéd igazság.

¹⁸ A miképen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra;

¹⁹ És én érettök oda szentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban.

²⁰ De nemcsak ő érettök könyörgök, hanem azokért is, a kik az ő beszédökre hisznek majd én bennem;

- ²¹ Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhigye a világ, hogy te küldtél engem.
- ²² És én azt a dicsőséget, a melyet nékem adtál, ő nékik adtam, hogy egyek legyenek, a miképen mi egy vagyunk:
- ²³ Én ő bennök, és te én bennem: hogy tökéletesen egygyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, a miként engem szeretted.
- ²⁴ Atyám, a kiket nékem adtál, akarom, hogy a hol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, a melyet nékem adtál: mert szeretted engem e világ alapjának felvettetése előtt.
- ²⁵ Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged, de én ismertelek téged; és ezek megismerik, hogy te küldtél engem;
- ²⁶ És megismertettem ő velök a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen ő bennök, a mellyel engem szeretted, és én is ő bennök legyek.

FEJEZET 18

Mikor ezeket mondta vala Jézus, kiméne az ő tanítványaival együtt túl a Kedron patakán, a hol egy kert vala, a melybe bemenének ő és az ő tanítványai.

² Ismeré pedig azt a helyet Júdás is, a ki őt elárulja vala; mivelhogy gyakorta ott gyűlt egybe Jézus az ő tanítványaival.

³ Júdás azért magához vevén a katonai csapatot, és a papi fejedelmektől és a farizeusoktól szolgálkat, oda méne fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel.

⁴ Jézus azért tudván mindazt, a mi reá következendő vala, előre méne, és monda azoknak: Kit kerestek?

⁵ Felelének néki: A názáreti Jézust. Monda nékik Jézus: Én vagyok. Ott állt pedig ő velök Júdás is, a ki elárulta őt.

⁶ Mikor azért azt mondá nékik, hogy: Én vagyok; hátra vonulának és földre esének.

⁷ Ismét megkérdezé azért őket: Kit kerestek? És azok mondanak: A názáreti Jézust.

⁸ Felele Jézus: Mondtam néktek, hogy én vagyok az. Azért, ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el;

⁹ Hogy beteljesüljön a beszéd, a melyet mondott: Azok közül, a kiket nékem adtál, senkit sem vesztettem el.

¹⁰ Simon Péter pedig, a kinek szablyája vala, kirántá azt, és megüté a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét. A szolgál neve pedig Málkus vala.

¹¹ Monda azért Jézus Péternek: Tedd hüvelyébe a te szablyádat; avagy nem kell-e kiinnom a pohárt, a melyet az Atya adott nékem?

¹² A csapat azért és az ezredes és a zsidók szolgálai megfogák Jézust, és megkötözik őt,

¹³ És vivék őt először Annáshoz; mert ipa vala ez Kajafásnak, a ki abban az esztendőben főpap vala.

¹⁴ Kajafás pedig az vala, a ki tanácsolta vala a zsidóknak, hogy jobb, hogy egy ember vesszen el a népért.

¹⁵ Simon Péter pedig, és egy másik tanítvány követi vala Jézust. Ez a tanítvány pedig ismerős vala a főpappal, és beméne Jézussal együtt a főpap udvarába,

¹⁶ Péter pedig kívül áll vala az ajtónál. Kiméne azért ama másik tanítvány, a ki a főpappal ismerős vala, és szóla az ajtóőrzőnek, és bevivé Pétert.

¹⁷ Szóla azért Péterhez az ajtóőrző leány: Nemde, te is ez ember tanítványai közül való

vagy? Monda ő: Nem vagyok.

18 A szolgák pedig és a poroszlók ott állnak vala, szítván a tüzet, mivelhogy hűvös vala, és melegszenek vala. Ott áll vala pedig Péter is ő velök együtt, és melegszik vala.

19 A főpap azért kérdezé Jézust az ő tanítványai felől, és az ő tudománya felől.

20 Felele néki Jézus: Én nyilván szóltam a világnak, én mindenkor tanítottam a zsinagógában és a templomban, a hol a zsidók mindenünnen összegyülekeznek; és titkon semmit sem szóltam.

21 Mit kérdesz engem? Kérdezd azokat, a kik hallották, mit szóltam nékik: ímé ők tudják, a miket nékik szóltam.

22 Mikor pedig ő ezeket mondja vala, egy a poroszlók közül, a ki ott áll vala, arczul üté Jézust, mondván: így felelsz-e a főpapnak?

23 Felele néki Jézus: Ha gonoszul szóltam, tégy bizonytságot a gonoszságról; ha pedig jól, miért versz engem.

24 Elküldé őt Annás megkötözve Kajafáshoz, a főpaphoz.

25 Simon Péter pedig ott áll vala és melegszik vala. Mondának azért néki: Nemde, te is ennek a tanítványai közül való vagy? Megtagadá ő, és monda: Nem vagyok.

26 Monda egy a főpap szolgálai közül, rokona annak, a kinek a fülét Péter levágta: Nem láttalak-e én téged ő vele együtt a kertben?

27 Ismét megtagadá azért Péter; és a kakas azonnal megszólala.

28 Vivék azért Jézust Kajafástól a törvényházba. Vala pedig reggel. És ők nem menének be a törvényházba, hogy meg ne fertőztessenek, hanem hogy megehessék a husvétibarányt.

29 Kiméne azért Pilátus ő hozzájuk, és monda: Micsoda vádat hoztok fel ez ember ellen?

30 Felelének és mondának néki: Ha gonosztevő nem volna ez, nem adtuk volna őt a te kezédbe.

31 Monda azért nékik Pilátus: Vigyétek el őt ti, és ítéljétek meg őt a ti törvényeitek szerint. Mondának azért néki a zsidók: Nékünk senkit sem szabad megölnünk;

32 Hogy beteljesedjék a Jézus szava, a melyet monda, a mikor jelenti vala, hogy milyen halállal kell majd meghalnia.

33 Ismét beméne azért Pilátus a törvényházba, és szólítja vala Jézust, és monda néki: Te vagy a Zsidók királya?

34 Felele néki Jézus: Magadtól mondod-e te ezt, vagy mások beszélték néked én felőlem?

35 Felele Pilátus: Avagy zsidó vagyok-e én? A te néped és a papifejedelmek adtak téged az én kezembe: mit cselekedtél?

36 Felele Jázus: Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálaim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való.

37 Monda azért néki Pilátus: Király vagy-e hát te csakugyan? Felele Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonytságot tegyek az igazságról. Mindaz, a ki az igazságból való, hallgat az én szómrá.

38 Monda néki Pilátus: Micsoda az igazság? És a mint ezt mondá, újra kiméne a zsidókhoz, és monda nékik: Én nem talállok benne semmi bűnt.

39 Szokás pedig az nálatok, hogy elbocsássak néktek egyet a husvétünnepen: akarijátok-e azért, hogy elbocsássam néktek a zsidók királyát?

40 Kiáltának azért viszont mindnyájan, mondván: Nem ezt, hanem Barabbást. Ez a Barabbás pedig tolvaj vala.

FEJEZET 19

Akkor azért előfogá Pilátus Jézust, és megostoroztatá.

² És a vitézek tövisből koronát fonván, a fejére tevék, és bíbor köntöst adának reá,

³ És mondának: Üdvöz légy zsidók királya! És arczul csapdossák vala őt.

⁴ Majd ismét kiméne Pilátus, és monda nékik: Ímé kihozom őt néktek, hogy értsétek meg, hogy nem találok benne semmi bűnt.

⁵ Kiméne azért Jézus a töviskoronát és a bíbor köntöst viselve. És monda nékik Pilátus: Ímhol az ember!

⁶ Mikor azért látják vala őt a papifejedelmek és a szolgák, kiáltozának, mondván: Feszítsd meg, feszítsd meg! Monda nékik Pilátus: Vigyétek el őt ti és feszítsétek meg, mert én nem találok bűnt ő benne.

⁷ Felelének néki a zsidók: Nékünk törvényünk van, és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mivelhogy Isten Fiává tette magát.

⁸ Mikor pedig ezt a beszédet hallotta Pilátus, még inkább megrémül vala;

⁹ És ismét beméne a törvényházba, és szóla Jézusnak: Honnét való vagy te? De Jézus nem felelt néki.

¹⁰ Monda azért néki Pilátus: Nékem nem szólsz-é? Nem tudod-é hogy hatalmam van arra, hogy megfeszítselek, és hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak?

¹¹ Felele Jézus: Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna néked: nagyobb bűne van azért annak, a ki a te kezedbe adott engem.

¹² Ettől fogva igyekszik vala Pilátus őt szabadon bocsátani; de a zsidók kiáltozának, mondván: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja; valaki magát királylyá teszi, ellene mond a császárnak!

¹³ Pilátus azért, a mikor hallja vala e beszédet, kihozá Jézust, és üle a törvénytevő székbe azon a helyen, a melyet Kőpadolatnak hívtak, zsidóul pedig Gabbathának.

¹⁴ Vala pedig a husvét péntekje; és mintegy hat óra. És monda a zsidóknak: Ímhol a ti királyotok!

¹⁵ Azok pedig kiáltoznak vala: Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt! Monda nékik Pilátus: A ti királyotokat feszítsem meg? Felelének a papifejedelmek: Nem királyunk van, hanem császáruk!

¹⁶ Akkor azért nékik adá őt, hogy megfeszíttessék. Átvevék azért Jézust és elvivék.

¹⁷ És emelvén az ő keresztfáját, méne az úgynevezett Koponya helyére, a melyet héberül Golgothának hívnak:

¹⁸ A hol megfeszíték őt, és ő vele más kettőt, egyfelől, és másfelől, középen pedig Jézust.

¹⁹ Pilátus pedig címet is írta, és feltevé a keresztfára. Ez vala pedig az írás: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA.

²⁰ Sokan olvasák azért e címet a zsidók közül; mivelhogy közel vala a városhoz az a hely, a hol Jézus megfeszített vala: és héberül, görögül és latinul vala az írva.

²¹ Mondának azért Pilátusnak a zsidók papifejedelmei: Ne írd: A zsidók királya: hanem hogy ő mondotta: A zsidók királya vagyok.

²² Felele Pilátus: A mit megírtam, megírtam.

²³ A vitézek azért, mikor megfeszítették Jézust, vevék az ő ruháit, és négy részre oszták, egy részt mindenik vitéznek, és a köntösét. A köntös pedig varrástalan vala, felülről mindvégig szövött.

²⁴ Mondának azért egymásnak: Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot reá, kié

legyen. Hogy beteljesedjék az írás, a mely ezt mondja: Megosztottak ruháimon, és a köntösömre sorsot vetettek. A vitézek tehát ezeket művelék.

25 A Jézus keresztje alatt pedig ott állottak vala az ő anyja, és az ő anyjának nőtestvére; Mária, a Kleopás felesége, és Mária Magdaléna.

26 Jézus azért, mikor látja vala, hogy ott áll az ő anyja és az a tanítvány, a kit szeret vala, monda az ő anyjának: Asszony, ímhol a te fiad!

27 Azután monda a tanítványnak: Ímhol a te anyád! És ettől az órától magához fogadá azt az a tanítvány.

28 Ezután tudván Jézus, hogy immár minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az írás, monda: Szomjúhozom.

29 Vala pedig ott egy eczettel teli edény. Azok azért szivacsot töltvén meg eczettel, és izsópra tévén azt, oda vivék az ő szájához.

30 Mikor azért elvette Jézus az eczetet, monda: Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá lelkét.

31 A zsidók pedig, hogy a testek szombatot át a keresztfán ne maradjanak, miután péntek vala, (mert annak a szombatnak napja nagy nap vala) kérék Pilátust, hogy törjék meg azoknak lábszárait és vegyék le őket.

32 Eljövének azért a vitézek, és megtörék az elsőnek lábszárait és a másikat is, a ki ő vele együtt feszítették meg;

33 Mikor pedig Jézushoz érének és Látják vala, hogy ő már halott, nem törék meg az ő lábszárait;

34 Hanem egy a vitézek közül dárdával döfé meg az ő oldalát, és azonnal vér és víz jöve ki abból.

35 És a ki látta, bizonysgot tett, és igaz az ő tanúbizonyága; és az tudja, hogy ő igazat mond, hogy ti is higgyetek.

36 Mert azért lettek ezek, hogy beteljesedjék az írás: Az ő csontja meg ne töreztessék.

37 Másutt ismét így szól az írás: Néznek majd arra, a kit általszegeztek.

38 Ezek után pedig kéré Pilátust az arimathiai József (a ki a Jézus tanítványa vala, de csak titokban, a zsidóktól való félelem miatt), hogy levehesse a Jézus testét. És megengedé Pilátus. Elméne azért és levevé a Jézus testét.

39 Eljöve pedig Nikodémus is (a ki éjszaka ment vala először Jézushoz), hozván mirhából és áloéból való kenetet, mintegy száz fontot.

40 Vevék azért a Jézus testét, és begöngyölgeték az lepedőkbe illatos szerekkel együtt, a mint a zsidóknál szokás temetni.

41 Azon a helyen pedig, a hol megfeszítették, vala egy kert, és a kertben egy új sír, a melybe még senki sem helyeztetett vala.

42 A zsidók péntekje miatt azért, mivelhogy az a sír közel vala, abba helyezteték Jézust.

FEJEZET 20

A hétnek első napján pedig jó reggel, a mikor még sötétes vala, oda

2 Futa azért és méne Simon Péterhez és ama másik tanítványhoz, a kit Jézus szeret vala, és monda nekik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették őt.

3 Kiméne azért Péter és a másik tanítvány, és menének a sírhoz.

4 Egyut futnak vala pedig mindketten: de ama másik tanítvány hamar megelőzé Pétert, és előbb juta a sírhoz;

- ⁵ És lehajolván, látá, hogy ott vannak a lepedők; mindazáltal nem megy vala be.
- ⁶ Megjőve azután Simon Péter is nyomban utána, és beméne a sírba: és látá, hogy a lepedők ott vannak.
- ⁷ És a keszkenő, a mely az ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön összegöngyölítve egy helyen.
- ⁸ Akkor aztán beméne a másik tanítvány is, a ki először jutott a sírhoz, és lát és hisz vala.
- ⁹ Mert nem tudják vala még az írást, hogy fel kell támadnia a halálból.
- ¹⁰ Visszamenének azért a tanítványok az övéikhez.
- ¹¹ Mária pedig künn áll vala a sírnál sírva. A míg azonban siránkozik, behajol vala a sírba;
- ¹² És láta két angyalt fehér ruhában ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, a hol a Jézus teste feküdt vala.
- ¹³ És mondának azok néki: Asszony mit sírsz? Monda nékik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették őt.
- ¹⁴ És mikor ezeket mondotta, hátra fordula, és látá Jézust ott állani, és nem tudja vala, hogy Jézus az.
- ¹⁵ Monda néki Jézus: Asszony, mit sírsz? kit keressz? Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda néki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nékem, hová tetted őt, és én elviszem őt.
- ¹⁶ Monda néki Jézus: Mária! Az megfordulván, monda néki: Rabbóni! a mi azt teszi: Mester!
- ¹⁷ Monda néki Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiaihoz és mondd nékik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.
- ¹⁸ Elméne Mária Magdaléna, hirdetvén a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondotta néki.
- ¹⁹ Mikor azért estve vala, azon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva valának, a hol egybegyűltek vala a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljőve Jézus és megáll a középen, és monda nékik: Békesség néktek!
- ²⁰ És ezt mondván, megmutatá nékik a kezeit és az oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat.
- ²¹ Ismét monda azért nékik Jézus: Békesség néktek! A miként engem küldött vala az Atya, én is akképen küldelek titeket.
- ²² És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nékik: Vegyetek Szent Leletet:
- ²³ A kiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak; a kikéit megtartjátok, megtartatnak.
- ²⁴ Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, a kit Kettősnek hívtak, nem vala ő velök, a mikor eljött vala Jézus.
- ²⁵ Mondának azért néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig monda nékik: Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképen el nem hiszem.
- ²⁶ És nyolcz nap múlva ismét benn valának az ő tanítványai, Tamás is ő velök. Noha az ajtó zárva vala, beméne Jézus, és megáll a középen és monda: Békesség néktek!
- ²⁷ Azután monda Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő.
- ²⁸ És felele Tamás és monda néki: Én Uram és én Istenem!
- ²⁹ Monda néki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, a kik nem látnak és

hisznek.

³⁰ Sok más jelt is művelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, a melyek nincsenek megírva ebben a könyvben;

³¹ Ezek pedig azért irattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében.

FEJEZET 21

Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerénél; megjelentette pedig ekképen:

² Együtt valának Simon Péter, és Tamás, a kit Kettősnek hívtak, és Nátánáel, a galileai Kánából való, és a Zebedeus fiai, és más kettő is az ő tanítványai közül.

³ Monda nékik Simon Péter: Elmegyek halászni. Mondának néki: Elmegyünk mi is te veled. Elmenének és azonnal a hajóba szállának; és azon az éjszakán nem fogtak semmit.

⁴ Mikor pedig immár reggeledék, megállta Jézus a parton; a tanítványok azonban nem ismerék meg, hogy Jézus van ott.

⁵ Monda azért nékik Jézus: Fiaim! Van-e valami ennivalótok? Felelének néki: Nincsen!

⁶ Ő pedig mondá nékik: Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől, és találtok. Oda veték azért, és kivonni már nem bírták azt a halaknak sokasága miatt.

⁷ Szóla azért az a tanítvány, a kit Jézus szeret vala, Péternek: Az Úr van ott! Simon Péter azért, a mikor hallja vala, hogy ott van az Úr, magára vevé az ingét (mert mezítelen vala), és beveté magát a tengerbe.

⁸ A többi tanítványok pedig a hajón menének (mert nem messze valának a parttól, hanem mintegy kétszáz singnyire), és vonszszák vala a hálót a halakkal.

⁹ Mikor azért a partra szállának, látják, hogy parázs van ott, és azon felül hal és kenyér.

¹⁰ Monda nékik Jézus: Hozzatok a halakból, a melyeket most fogtatok.

¹¹ Felszálla Simon Péter, és kivoná a hálót a partra, a mely tele volt nagy halakkal, százötvenhárommal; és noha ennyi vala, nem szakadozik vala a háló.

¹² Monda nékik Jézus: Jertek, ebédeljetek. A tanítványok közül pedig senki sem meri vala tőle megkérdezni: Ki vagy te? Mivelhogy tudják vala, hogy az Úr ő.

¹³ Oda méne azért Jézus, és vevé a kenyeret és adá nékik, és hasonlóképen a halat is.

¹⁴ Ezzel már harmadszor jelent meg Jézus az ő tanítványainak, minekutána feltámadt a halálból.

¹⁵ Mikor aztán megebédelének, monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Monda néki: Legeltesd az én bárányaimat!

¹⁶ Monda néki ismét másodszor is Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki: Őrizd az én juhaimat!

¹⁷ Monda néki harmadszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Megszomorodék Péter, hogy harmadszor is mondotta vala néki: Szeretsz-e engem? És monda néki: Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki Jézus: Legeltesd az én juhaimat!

¹⁸ Bizony, bizony mondom néked, a mikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, a hova akarád; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, a hová nem akarod.

- ¹⁹ Ezt pedig azért mondá, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. És ezt mondván, szóla néki: Kövess engem!
- ²⁰ Péter pedig megfordulván, látja, hogy követi az a tanítvány, a kit szeret vala Jézus, a ki nyugodott is ama vacsora közben az ő kebelén és mondá: Uram! ki az, a ki elárul téged?
- ²¹ Ezt látván Péter, monda Jézusnak: Uram, ez pedig mint lészen?
- ²² Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!
- ²³ Kiméne azért e beszéd az atyafiak közé, hogy az a tanítvány nem hal meg: pedig Jézus nem mondta néki, hogy nem hal meg; hanem: Ha akarom, hogy ez megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá?
- ²⁴ Ez az a tanítvány, a ki bizonyóságot tesz ezekről, és a ki megírta ezeket, és tudjuk, hogy az ő bizonyágtétele igaz.
- ²⁵ De van sok egyéb is, a miket Jézus cselekedett vala, a melyek, ha egyenként megíratnának, azt vélem, hogy maga a világ sem foghatná be a könyveket, a melyeket írnának. Ámen.

For other languages please go to www.wordproject.org